

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 313/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou ANDRAŠOVIČ & PARTNERS, s. r. o., Lermontovova 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Eduard Andrašovič, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 198/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 198/2017.

Zo sťažnosti vyplýva:

„... Na Okresnom súde... je vedené exekučné konanie oprávneného Sociálna poisťovňa... proti povinnej [REDAKOVANÉ]...“

Sťažovateľka doručila porušovateľovi... 01.06.2017, námietky proti exekúcii s návrhom na zastavenie exekúcie... súdnemu exekútorovi doručené dňa 06.06.2017.

V tom prípade sa exekučné konanie vedie na základe cudzieho exekučného titulu a to výkazu nedoplatkov... Povinná v námietkach proti exekúcii namietala listispendenciu.

Exekučný súd vydal uznesenie sp.zn. 4Er/198/2017- 54 zo dňa 05.06.2018, ktorým súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavuje ju. V odôvodnený uznesenia uviedol nasledovný dôvod:

Ide o cudzí exekučný titul, pre ktorý ustanovenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku ustanovuje povinnosť exekučného súdu doručiť návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk; to neplatí, ak o uznaní súd rozhodol v osobitnom konaní. Vzhľadom k uvedenému ustanoveniu § 44 ods. 6 exekučného poriadku a ku skutočnosti, že návrh na vykonanie exekúcie na podklade cudzieho exekučného titulu nebol povinne) do dnešného dňa doručený, nemala povinná ako účastník konania možnosť uplatniť svoje práva a uviesť dôvody, ktoré by vykonaniu exekučného titulu bránili. Preskúmaním spisu, ako aj námietok povinnej a vyjadrenia oprávneného k námietkam a návrhom povinnej, mal súd za preukázané, že povinnej nebol dosiaľ zaslaný návrh na vykonanie exekúcie tak, ako to predpokladá ustanovenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku a preto súd nemal vydať poverenie na vykonanie exekúcie, kým povinnej nebola daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na vykonanie exekúcie. Z uvedeného dôvodu súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a túto zastavil...

z... uvedeného... je zrejmé, že v konaní dochádza k porušovaniu práva na spravodlivé a nestranné súdne konanie a to, najmä nasledovným spôsobom;

- porušovateľ vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 23.05.2017 a zastavenie exekučného konania, aj napriek vedomosti o jej neprípustnosti, trvalo viac ako 12 mesiacov.
- porušovateľ napriek preukázaniu svoje procesné pochybenie nedokázal viac ako jeden rok odstrániť a počas tejto doby porušoval práva sťažovateľky, keď voči nej viedol neoprávnené exekúciu...

Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že k vydaniu poverenia v Exekučnej veci došlo ešte v roku 2017 a do 05.06.2018 trvalo porušovateľovi zastaviť konanie vo veci samej, ktorú nie je v žiadnom prípade možné považovať za vec právne alebo fakticky zložitú...

Sťažovateľka má za to, že Exekučná vec, o ktorej porušovateľ rozhoduje, nie je právne ani fakticky zložitá a došlo k preukázaniu pochybenia zo strany porušovateľa. Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú ochranu a práva na spravodlivú súdnu ochranu. Zároveň sa domáha primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000,-Eur za porušenie základného práva za obdobie od roku 23.05.2017 do času vyhlásenia exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie, t.j. za 1 rok, počas ktorého porušovateľ viedol Exekučné konanie v rozpore so zákonom. Výšku finančného zadosťučinenia sťažovateľka určila na základe finančného zadosťučinenia, ktoré v obdobných prípadoch sťažovateľom priznáva Európsky súd pre ľudské práva, ktorý vo svojich rozhodnutiach sťažovateľom priznáva sumu vo výške 1.000,- Eur za každý tok trvania porušenia základného práva. Sťažovateľka žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia z dôvodu, že deklarovanie porušenia práva, nemožno považovať za dostatočné.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Postupom Okresného súdu Levice v konaní č. 4Er/ 198/2017 boli porušené ústavné práva sťažovateľky [REDAKOVANÉ], na súdnu a inú právnu ochranu a základné právo na spravodlivé súdne konanie, v súlade s čl. 48 Ústavy SR, ako aj s čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľka žiada vrátiť vec na ďalšie konanie prvostupňovému súdu.

Okresný súd Levice je povinný zaplatiť sťažovateľke sumu vo výške 1.000,- Eur (slovom tisíc eur) ako primerané finančné zadosťučinenie a náhradu jej nemajetkovej ujmy, v súvislosti s porušením základných práv a slobôd.

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľke, k rukám právneho zástupcu sťažovateľky, náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 198/2017.

K namietanému porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľky dôjsť tým, že okresný súd nikdy nemal vydať poverenie na vykonanie exekúcie, o zastavení exekúcie rozhodol po 12 mesiacoch a po celú dobu bolo proti sťažovateľke vedené exekučné konanie neoprávnene.

Okresný súd vydal 23. mája 2017 poverenie na vykonanie exekúcie voči sťažovateľke ako povinnej. Na základe námietok doručených sťažovateľkou 1. júna 2017 okresný súd uznesením sp. zn. 4 Er 198/2017 z 5. júna 2018 (ďalej len „uznesenie o zastavení exekúcie“) vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu sťažovateľkiných práv tým, že okresný súd nikdy nemal vydať poverenie na vykonanie exekúcie a po celú dobu bolo proti sťažovateľke vedené exekučné konanie neoprávnene, ústavný súd poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade mala sťažovateľka k dispozícii opravný prostriedok proti nezákonne vydanému povereniu na vykonanie exekúcie a k neoprávnene vedenej exekúcii, a to námietky proti exekúcii, ktorú využila, a okresný súd o nich rozhodol tak, že exekúciu zastavil. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka mala k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť okresný súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv, ku ktorému malo dôjsť tým, že o zastavení exekúcie rozhodol okresný súd po uplynutí 12 mesiacov, vychádzal ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov je odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označeného práva vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súde podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. m. m. II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia o sťažnosti č. 16970/05 vo veci sťažovateľa Miroslava Mazureka proti Slovenskej republike.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že v namietanej veci rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 4 Er 198/2017 z 5. júna 2018.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (14. augusta 2018) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prieťahy v ňom, a teda nemohol ani porušovať sťažovateľkou označené základné právo.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018